

Rep. Nr. 13/16

*

NB-011-15
E/XXXX

*

Tegensprekelijke
beslissing van 6 april
2016

*

Beroep tegen de
beslissing van de Kamer
van eerste aanleg van 15
april 2015

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekten en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van: Mevr. A..., verpleegkundige, wonende te XXXX.

Appellante, die wordt vertegenwoordigd door mr C loco Mr D , met kantoor te XXXX

Tegen: RIZIV - Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, openbare instelling van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dr D , geneesheer-inspecteur, en dhr. E , attaché, ambtenaren bij geïntimeerde

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 28 januari 2016 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV

*

* *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de synthesenota van de Dienst voor Geneeskundige Controle en Evaluatie (DGEC),
- de beslissing van de Leidend ambtenaar van de DGEC van 7 november 2007,
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van de Kamer van eerste aanleg op 13 december 2007,
- de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 15 april 2015, ter kennis gegeven bij aangetekende brief van 27 april 2015,
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 27 mei 2015,
- de beroepsconclusies voor de DGEC, neergelegd ter griffie van de Kamer van beroep op 28 juli 2015,
- de beroepsconclusies voor A , ontvangen ter griffie van de Kamer van beroep op 31 oktober 2015,

Werden gehoord op de openbare terechtzitting van 28 januari 2016

- mr B in de uiteenzetting van de middelen en conclusies van de appellante,
- dhr E in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies van de geïntimeerde,
- dr D in de uiteenzetting van de middelen en conclusies van de geïntimeerde

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden vervolgens gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 24 maart 2016. Op de terechtzitting van 24 maart 2016 kon de Kamer van beroep niet regelmatig worden samengesteld wegens onvoorziene omstandigheden (terreurniveau 4). De uitspraak werd verdaagd naar de buitengewone openbare terechtzitting van heden.

*
*   *

1. DE TENLASTELEGGINGEN

A studeerde in 2003 af als verpleegkundige A2

Na haar studies trad zij in dienst van de F , waarvan G... de zaakvoerder is

De getuigschriften voor verstrekte hulp werden ondertekend door G op basis van de volmachten die hij verkreeg van zijn medewerkers, waaronder A

De Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) bij het RIZIV heeft een onderzoek gevoerd naar de realiteit en de conformiteit van de verstrekkingen die door G werden aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering in de periode van april 2003 tot en met mei 2004.

In het kader van dit onderzoek werden aan A volgende inbreuken ten laste gelegd :

- 1. Het als verstrekker via lastgeving en interne documenten laten opstellen, ondertekenen en uitreiken door G... van getuigschriften voor verstrekte hulp, waarop verstrekkingen zijn vermeld die niet werden uitgevoerd.**

De DGEC besluit in de synthesesnota dat er bij 8 verzekerden ten onrechte 538 verstrekkingen zijn aangerekend aan de ziekteverzekering voor een totaal bedrag van € 2 109,32, terwijl zij niet werden uitgevoerd

- 2. Het als verstrekker via lastgeving en interne documenten laten opstellen, ondertekenen en uitreiken door G... van getuigschriften voor verstrekte hulp waarop verstrekkingen zijn vermeld die niet beantwoorden aan de reglementaire bepalingen.**

Deze tenlastelegging betreft het aanrekenen van codenummers voor forfaitaire honoraria terwijl er niet werd voldaan aan de voorwaarden om die forfaitaire honoraria aan te rekenen. De vereiste graad van de fysieke afhankelijkheidstoestand (KATZSCHAAL) werd volgens de DGEC niet bereikt, met als gevolg dat er per verstrekking (toilet) moest worden aangerekend

De DGEC besluit in de synthesesnota dat er voor de verzekerden H en I ten onrechte 163 forfaits werden aangerekend aan de ziekteverzekering voor een bedrag van € 2 872,17 en dit wegens overschatting van de Katschaal

Voor de verstrekkingen (toiletten) mocht er volgens de DGEC een bedrag van € 1 243,24 worden aangerekend

Met toepassing van de verschilregel werd het ten onrechte aangerekende bedrag bepaald op € 1 628,93

*
*   *

Het proces-verbaal van vaststelling dateert van 29 april 2005

Het totaal van de ingevolge de voormelde inbreuken ten onrechte aangerekende bedragen werd bepaald op € 3 738,25

Deze som werd niet terugbetaald

DE BESLISSING VAN DE LEIDEND AMBTENAAR

Bij beslissing van 7 november 2007 heeft de Leidend ambtenaar de ten laste gelegde feiten bewezen verklaard en weerhouden

Er werd overeenkomstig artikel 141, § 5 van de ZIV-wet 1994, zoals van toepassing vóór 15 mei 2007 en ingevolge de overgangsbepaling van artikel 112 van de wet van 13 december 2006 nog steeds van kracht, beslist dat verpleegkundige A de totale waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen dient terug te betalen voor een bedrag van € 3 738,25.

Aan A werd bovendien een administratieve geldboete opgelegd

- mbt de eerste tenlastelegging werd de boete bepaald op 100 % van de waarde van de niet uitgevoerde verstrekkingen of € 2 109,32, waarvan 50 % of € 1 054,66 effectief en 50 % met opschorting gedurende een periode van drie jaar,
- mbt de tweede tenlastelegging werd de boete bepaald op 50 % van de waarde van de niet conforme, ten onrechte aangerekende verstrekkingen of € 814,46 en opgelegd met opschorting gedurende een periode van drie jaar

A heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld bij de Kamer van eerste aanleg.

3. DE BESLISSING VAN DE KAMER VAN EERSTE AANLEG

De Kamer van eerste aanleg verklaarde het beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond

A werd veroordeeld tot de terugbetaling van een bedrag van € 3 738,25

Het opleggen van een administratieve geldboete werd ingevolge de overschrijding van de redelijke termijn niet meer verantwoord geacht

De beslissing van de Kamer van eerste aanleg is in het bijzonder gesteund op volgende motieven

De Kamer van eerste aanleg oordeelde dat de vordering van de DGEC "rationae personae" (voor wat betreft de persoon) ontvankelijk is.

Het feit dat A .. in het kader van een arbeidsovereenkomst werkt voor de F , betekent volgens de Kamer van eerste aanleg immers niet dat zij daardoor de kwalificatie als zorgverlener in de zin van artikel 2 n) van de ZIV-wet 1994 zou verliezen

Ook de beperking van aansprakelijkheid, bepaald in artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet heeft volgens de Kamer van eerste aanleg geen voorrang op de bepalingen van de ZIV-wet 1994 die van openbare orde zijn

De Kamer van eerste aanleg oordeelde dat het tijdsverloop van zeven jaar sinds de beslissing van de Leidend Ambtenaar van die aard is dat het niet verantwoord is om nog een administratieve geldboete op te leggen De overschrijding van de redelijke termijn heeft volgens de Kamer van eerste aanleg echter niet tot gevolg dat dit het verval van de terugvordering, zijnde een herstelmaatregel, zou betekenen

De ingeroepen schending van de motiveringsplicht door de Leidend Ambtenaar werd afgewezen, omdat de beslissing een duidelijk en uitgebreid overzicht geeft van de feitelijke gegevens en van de reglementaire basis

Het ingeroepen gebrek aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid werd door de Kamer van eerste aanleg evenmin weerhouden nu de werking en de samenstelling van de administratieve rechtscolleges (Kamer van eerste aanleg en Kamer van beroep) alle waarborgen bieden voor een onafhankelijke en onpartijdige rechtspraak.

De eerste tenlastelegging werd door de Kamer van eerste aanleg bewezen geacht aan de hand van de verklaringen van de verzekerden, waarvan werd vastgesteld dat zij meestal zeer gedetailleerd zijn en bewijskrachtig behoudens tegenbewijs De Kamer van eerste aanleg stelt bovendien vast dat A.. geenszins enig tegenbewijs levert

De bezwaren die door A in het kader van de tweede tenlastelegging werden geformuleerd in verband met de herevaluatie van de afhankelijkheidsgraad, werden door de Kamer van eerste aanleg niet geacht de inbreuk te weerleggen Een latere evaluatie werd omwille van de leeftijd van de patient geacht veelal in het voordeel van de zorgverlener uit te vallen Het ingeroepen gebrek aan kennis van de achtergrond werd van de hand gewezen rekening houdend met de expertise van de inspecteurs en met het feit dat bij een vergelijking van de scores door derden de meest voordelige werd weerhouden Het gebrek aan reactie van de adviserend geneesheer werd geacht geen vrijgeleide te bieden aan

de zorgverlener

Tenslotte werd opgemerkt dat de verantwoordelijkheid van A als zorgverlener niet wordt ingeperkt door het feit dat zij het aanbrengen en ondertekenen van de scores overliet aan G

A heeft hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van de Kamer van eerste aanleg

4. BEROEPSGRIEVEN

4.1. Standpunt van appellante

A. (de appellante) vraagt het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (de geïntimeerde) onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren

Het hoger beroep wordt door de appellante enkel gericht tegen de veroordeling door de Kamer van eerste aanleg tot terugbetaling van de aangerekende verstrekkingen. De appellante treedt het oordeel van de Kamer van eerste aanleg bij voor zover er ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn geen administratieve geldboete werd opgelegd.

In hoofdde stelt de appellante dat de vordering "ratione personae" onontvankelijk is, omdat de verstrekkingen in rekening zijn gebracht door F en zij als werknemer overeenkomstig artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet enkel kan worden aangesproken voor schade ontstaan door zware fout, bedrog of herhaaldelijke lichte fout. Het bewijs van dergelijke fout werd volgens de appellante niet geleverd.

In ondergeschikte orde beroept de appellante zich op de overschrijding van de redelijke termijn met als gevolg dat het haar onmogelijk is om de afhankelijkheidsgraad van de patiënten nog objectief weer te geven en verweer te voeren tegen de tenlasteleggingen. De lange duur van de procedure moet zowel bij de beoordeling van de bewijsvoering als bij het onderzoek van de rechten van verdediging in overweging worden genomen, aldus de appellante. Zij besluit dat de vordering om die reden onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De appellante stelt verder dat de beginselen van behoorlijk bestuur werden overtreden doordat de Leidend Ambtenaar de motiveringsplicht en de fair-play heeft geschonden.

De appellante betwist de eerste tenlastelegging. Zij stelt dat de aangerekende prestaties wel degelijk zijn verricht. Zij overloopt de verklaringen van de verzekerden en stelt dat deze hetzij overeenstemmen met de verklaringen van de zorgverstrekkers en met de aangerekende prestaties, hetzij niet voldoende op hun waarachtigheid getoetst zijn.

Wat de tweede tenlastelegging betreft, stelt de appellante dat de onderzoeksmethode en herevaluatie van de Katz-schaal de beginselen van behoorlijk bestuur, van rechtszekerheid en objectiviteit schenden. Dit kan volgens de appellante de toets van de redelijkheid niet doorstaan. Zij ziet ook niet in waarom deze tenlastelegging ten aanzien van haar wordt weerhouden, nu zij volgens de geïntimeerde niet op de hoogte was van de scores die enkel "door de verstrekker" werden aangebracht.

4.2. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde vraagt het hoger beroep van de appellante ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en de beslissing van Kamer van eerste aanleg te bevestigen.

De geïntimeerde acht de vordering ingesteld tegen de appellante als zorgverlener ontvankelijk. Hij stelt dat de hoedanigheid als werknemer haar de hoedanigheid van zorgverlener in de zin van artikel 2, n van de ZIV-wet 1994 niet ontnemt. De geïntimeerde betwist de toepassing van artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet niet, doch stelt dat de eerste tenlastelegging wel degelijk een zware fout betreft en dat de tweede tenlastelegging wijst op een herhaalde lichte fout.

De overschrijding van de redelijke termijn heeft volgens de geïntimeerde niet tot gevolg dat de terugvordering zou vervallen. De geïntimeerde merkt op dat het ter zake niet om een strafrechtelijke aangelegenheid gaat.

De opgelopen vertraging is naar het oordeel van de geïntimeerde ook niet van die aard dat het weerhouden van de tenlasteleggingen inopportuun moet worden geacht. De stukken van het dossier laten volgens de geïntimeerde nog steeds toe om de inbreuken te beoordelen en dit met eerbiediging van de rechten van verdediging van alle partijen.

De geïntimeerde stelt verder dat de kritiek op de behandeling van de zaak door de Leidend Ambtenaar geen weerslag kan hebben op de oplossing van het huidige geschil, nu de beslissing van de Kamer van eerste aanleg in de plaats kwam. Ondergeschiedt stelt de geïntimeerde dat aan de motiveringsplicht werd voldaan en dat er geen reden is om te spreken van een schending van de fair play door de Leidend Ambtenaar.

Ten gronde overloopt de geïntimeerde de tenlasteleggingen.

Hij besluit in het kader van de eerste tenlastelegging dat uit de verklaringen van de verzekeren, de appellante en de collega's duidelijk blijkt welke verstrekkingen er al dan niet werden uitgevoerd. De tenlastelegging is volgens de geïntimeerde voldoende bewezen.

Ten aanzien van de tweede tenlastelegging betreffende de overschatting van de Katz-schaal wijst de geïntimeerde op de eigen verantwoordelijkheid van de appellante als zorgverlener, welke ook bij gebrek aan verzet van de adviserend geneesheer blijft gelden. De geïntimeerde stelt dat uit de

vaststellingen door de geneesheer-inspecteur of verpleegkundige-
controleur, uit de verklaringen van de verzekerde en uit de scores gegeven
door de huisarts blijkt dat er sprake is van overschatting door G... Daarbij
werd met de hoogst mogelijke score rekening gehouden volgens de
geintimeerde

Gezien de lastgeving wordt de overscoring en de aanrekening van de
forfaits ten laste gelegd van de appellante

De geintimeerde verklaart tenslotte dat de Kamer van eerste aanleg
terecht heeft geoordeeld dat, gezien het tijdsverloop, het opleggen van
een administratieve geldboete niet meer verantwoord was

*
*   *

5. BEOORDELING

5.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld. Het is ontvankelijk.

5.2. De gegrondheid van het hoger beroep

Het hoger beroep is beperkt.

De appellante vraagt dat het oordeel van de Kamer van eerste aanleg
wordt bevestigd voor zover er werd vastgesteld dat het opleggen van een
administratieve geldboete ingevolge het tijdsverloop in deze zaak niet
meer verantwoord is.

Dit oordeel wordt door de geintimeerde evenmin betwist.

De appellante betwist het oordeel van de Kamer van eerste aanleg voor
zover de tenlasteleggingen werden weerhouden en zij werd verplicht tot
terugbetaling van de verstrekkingen die ten onrechte zouden zijn
aangerekend.

5.2.1. De onontvankelijkheid van de vordering van de geintimeerde

5.2.1.1. De appellante stelt vooreerst dat de vordering van de
geintimeerde tot terugbetaling van ten onrechte aangerekende
verstrekkingen niet tegen haar in persoon kan worden gesteld worden.

Als reden wordt aangehaald dat zij in de periode waarin de tenlasteleggingen worden gesitueerd werkzaam was in loondienst en haar aansprakelijkheid beperkt is overeenkomstig artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet

Dit gegeven wordt op zich niet betwist, doch laat naar het oordeel van de Kamer van beroep niet toe om bij voorbaat te besluiten tot de onontvankelijkheid van de terugvordering ingesteld door de geïntimeerde

5.2.1.2. Het feit dat de appellante als werknemer is opgetreden, belet vooreerst niet dat zij als zorgverlener inbreuken kan hebben begaan op de nomenclatuur

De appellante beantwoordt immers aan het begrip zorgverlener in de zin van artikel 2n en artikel 141 (oud) van de Z I V -wet 1994 en kan in die hoedanigheid aansprakelijk worden gesteld voor de terugbetaling van ten onrechte aangerekende prestaties (cf art 164 Z I V -wet 1994)

Krachtens dit artikel 141, §5, vijfde lid Z I V -wet 1994 (zoals van kracht tot 15 mei 2007) moet de zorgverlener de waarde van de verstrekkingen terugbetalen die ten onrechte ten laste zijn gelegd van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging omdat zij niet werden verleend of wanneer de aangerekende verstrekkingen niet overeenstemmen met deze wet of haar uitvoeringsbesluiten

De appellante beantwoordt als verpleegkundige aan het begrip 'zorgverlener' in de zin van artikel 2n van de Z I V -Wet 1994

Zij dient dan ook geacht te worden als dusdanig te zijn opgetreden bij het laten aanrekenen van de verstrekkingen op haar naam

Dat zij de aangerekende prestaties niet voor eigen rekening heeft geïnd, is evenmin een reden om de vordering niet onontvankelijk te verklaren Dit betekent enkel dat de persoon die de prestaties voor eigen rekening heeft geïnd, (mede) hoofdelijk aansprakelijk kan worden gesteld (cf art 164 Z I V -wet 1994)

5.2.1.3. In zoverre de geïntimeerde ten aanzien van de appellante de veroordeling vordert tot terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen op basis van fouten begaan tijdens de uitvoering van haar arbeidsovereenkomst, moet wel worden aangetoond dat die fouten bedrog, zware fout of een gewoonlijke lichte fout uitmaken in de zin van artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet

Het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel wordt immers geacht te zijn geschonden in zoverre de toepassing van artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet zou worden geweigerd aan de zorgverstrekkers in de hypothese beoogd van artikel 164, tweede lid van de Z.I.V.-wet 1994 (cfr Arbitragehof nr. 185/2006 van 29 november 2006, B S 13 februari 2007) Die personen zijn, zoals alle werknemers, blootgesteld aan het risico om occasionele lichte fouten te begaan tijdens de uitvoering van hun

overeenkomst en oefenen hun beroep ten voordele van hun werkgever en onder diens gezag uit. Het is dan ook niet verantwoord om hen anders te behandelen dan andere werknemers door het voordeel van de bescherming bepaald in artikel 18 arbeidsovereenkomstenwet te weigeren.

Alvorens de vraag naar de aard van de fout te beoordelen is, dient echter eerst te worden vastgesteld dat de appellante een inbreuk heeft begaan.

Deze vraag raakt bijgevolg de grond van de zaak. Zij kan er niet toe leiden om de vordering bij voorbaat als onontvankelijk af te wijzen.

5.2.1.4. Op grond van de voormelde overwegingen, kan enkel worden besloten dat er geen reden is om aan te nemen dat er ten aanzien van de appellante geen vordering kon worden ingesteld door de geïntimeerde.

De terugvordering ingesteld door de geïntimeerde is ontvankelijk.

*
*   *

5.2.2. De redelijke termijn

5.2.2.1. De appellante werpt op dat het beginsel van de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak is geschonden.

Deze vaststelling werd door de Kamer van eerste aanleg bijgetreden en is ook naar het oordeel van de Kamer van beroep terecht.

Het beginsel dat de zaak binnen een redelijke termijn moet worden behandeld, is ter zake van toepassing. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat eveneens voor administratieve rechtscolleges geldt, en bijgevolg ook voor de Kamer van eerste aanleg en voor de Kamer van beroep.

Zoals ook door de Kamer van eerste aanleg werd vastgesteld, kan er in deze zaak niet worden voorbijgegaan aan een tijdsverloop van meer dan zeven jaar tussen het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Leidend Ambtenaar van 7 november 2007 en de behandeling van de zaak ter terechtzitting van de Kamer van eerste aanleg van 11 februari 2015.

Dit tijdsverloop toont reeds afdoende aan dat de redelijke termijn werd overschreden.

5.2.2.2. De appellante kan evenwel niet worden gevolgd voor zover zij op grond van de overschrijding van de redelijke termijn de onontvankelijkheid, minstens de ongegrondheid van alle vorderingen inroept.

De overschrijding van de redelijke termijn heeft niet het verval van de terugvordering tot gevolg. De Kamer van Beroep dient op straffe van rechtsweigerings nog steeds uitspraak te verlenen over deze vordering.

Wel dient de te lange duur van de procedure te worden betrokken bij de beoordeling van de bewijsvoering en bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging, alsook bij het bepalen van de eventuele sanctie (R v St 3 juni 2004, Monstrey, nr 132,001, R v St 10 juni 2004, Baelden, nr 132 234)

Wegens het verstrijken van de redelijke termijn werd door de Kamer van eerste aanleg geen sanctie opgelegd. Dit maakt, zoals hoger vastgesteld, ook geen voorwerp uit van het hoger beroep ingeleid voor de Kamer van beroep.

Wat de gevolgen van het tijdsverloop op de bewijsvoering en op het recht van verdediging betreft, volstaat de duur van de rechtspleging op zich niet om te besluiten dat deze ernstig en onherstelbaar zouden zijn aangetast (cf. Cass 19 februari 2013, www.juridat.be (P 012 0867 N))

De appellante argumenteert in het algemeen dat het tijdsverloop met zich brengt dat het onmogelijk is om het tegendeel van de tenlasteleggingen te bewijzen of daartegen verweer te bieden. Zij beroept zich daartoe op het feit dat de meeste patiënten intussen zijn overleden en het niet mogelijk is om op adequate wijze extra onderzoeksdaden te stellen.

Deze door de appellante aangehaalde implicaties van het tijdsverloop kunnen evenwel niet bij voorbaat worden bijgetreden. De impact op de bewijsvoering en op de rechten van verdediging dient per tenlastelegging te worden onderzocht en dit mede rekening houdend met het verweer dat ten aanzien van de tenlasteleggingen werd en wordt gevoerd.

Een en ander komt hierna aan bod bij de bespreking van de tenlasteleggingen.

Ook de precedentes die de appellante aanhaalt, laten op zich niet toe om te besluiten dat de bewijslevering in de huidige zaak is aangetast. Dit laatste dient in elke zaak concreet te worden beoordeeld en te worden getoetst rekening houdend met het tijdsverloop – dat in de andere zaken overigens verschillend is van de huidige zaak – en met de betwisting die al dan niet van meet af aan werd gevoerd.

5.2.3. De beginselen van behoorlijk bestuur

5.2.3.1. De appellante stelt dat bij de behandeling van de zaak door de leidend ambtenaar volgende beginselen zijn geschonden: de motiveringsplicht en de fair play (met inbegrip van het recht van verdediging, de hoor- en onpartijdigheidsplicht).

Deze kritiek op de behandeling van de zaak door de Leidend ambtenaar kan evenwel geen weerslag hebben op de oplossing van het huidige geschil

5.2.3.2 Als uitgangspunt geldt dat de Leidend ambtenaar niet als een rechtscollege, maar als een bestuursorgaan is opgetreden (cfr art 143 ZIV-wet 1994)

In gevolge het ingestelde beroep diende de Kamer van eerste aanleg uitspraak te doen als administratief rechtscollege (cf artikel 144 ZIV-wet 1994)

De eigen beslissing van de Kamer van eerste aanleg komt bijgevolg in de plaats van die van de Leidend ambtenaar, ongeacht of het beroep wordt ingewilligd of verworpen

Zelfs indien de ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur ter zake zouden geschonden zijn, dan zou deze vaststelling niet volstaan om de beslissing van de Leidend ambtenaar enkel te vernietigen

De Kamer van eerste aanleg diende hoe dan ook zelf uitspraak te verlenen over het geschil dat ingevolge het hoger beroep bij deze Kamer aanhangig is gemaakt (RvSt 29 oktober 2007, nr 176 303, *Inf.Riziv* 2008, afl 1, 22) Hetzelfde geldt voor de Kamer van beroep

Bijgevolg heeft het verweer betreffende de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur geen weerslag op de oplossing van het huidige geschil, voor zover het ten aanzien van de behandeling van de zaak door de Leidend ambtenaar wordt ingeroepen

Bij gebrek aan belang kan worden gesteld dat dit verweer niet nader moet worden besproken

5.2.3.3. Daarbij komt dat de ingeroepen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur door de appellante ook niet afdoende werd gestaafd

Dit geldt vooreerst voor de motiveringsplicht.

De plicht tot formele motivering van bestuurshandelingen is niet gelijk te stellen met de plicht tot motivering van jurisdictionele beslissingen Niet alle feitelijke en juridische argumenten moeten door het bestuur worden beantwoord Het volstaat dat de determinerende motieven voor de beslissing worden aangeduid (cfr I OPDEBEECK en A COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Die Keure, 1999, nr 198, blz 158-160, en de aldaar geciteerde rechtspraak van de Raad van State)

Een afdoende motivering is een motivering die haar doel bereikt, namelijk de betrokkene in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de beslissing is genomen

Aan deze vereiste is ter zake voldaan. Uit de bestreden beslissing blijkt welke de vastgestelde feiten zijn en welke wettelijke bepalingen er naar het oordeel van de Leidend Ambtenaar werden overtreden. Bij de betwiste tenlasteleggingen werd ook telkens vermeld op basis van welke bewijselementen er tot een inbreuk werd besloten en om welke reden deze elementen werden weerhouden. Dat dit neerkomt op een herhaling van de motivering opgenomen in de synthesesnota van de DGEC, doet hieraan geen afbreuk. De kritiek die de appellante inhoudelijk levert op de motieven opgenomen in de beslissing van de Leidend Ambtenaar, bevestigt overigens eens te meer dat deze motieven voldoende kenbaar zijn gemaakt.

Daarnaast kan ook de ingeroepen schending van de fair play of van de rechten van verdediging niet worden bijgetreden.

De appellante vergist zich vooreerst voor zover zij inroept dat het recht op een hoorzitting zou zijn miskend. Dergelijke zitting diende krachtens de wet niet te worden gehouden. De appellante heeft daarentegen overeenkomstig artikel 143, § 2 van de ZIV-wet wel de gelegenheid gehad en te baat genomen om haar schriftelijk verweer ter kennis te brengen.

Op haar verweer betreffende de verjaring en de tenlasteleggingen werd ook geantwoord. Het oordeel van de Leidend Ambtenaar over de bewijswaarde van het proces-verbaal van vaststelling, neemt overigens niet weg dat hij in de eerste plaats verwijst naar de bewijskracht van "alle gegevens die worden voorgelegd" en aldus bevestigt dat hij deze allemaal beoordeelt.

Tenslotte kan uit het feit dat de eerste beslissing in deze zaak werd gewezen door een administratief orgaan, zijnde de Leidend Ambtenaar, en dit overeenkomstig artikel 143 van de ZIV-wet 1994, op zich niet worden afgeleid dat de rechten van verdediging zouden zijn geschonden. In dit verband beweert de appellante weliswaar dat er volledig eenzijdig zou zijn beslist, doch dit strookt noch met het verloop van de procedure, noch met de inhoud van de beslissing zelf.

5.2.4. De onafhankelijkheid van de Kamer van beroep

De appellante merkt op dat de Kamer van beroep, alsook de Kamer van eerste aanleg niet in onafhankelijkheid zouden kunnen oordelen, omdat "personeelsleden van de geïntimeerde zetelen."

Deze stelling strookt evenwel niet met de bij wet bepaalde samenstelling, noch met de realiteit.

De DGEC is niet vertegenwoordigd in de Kamer van beroep en personeelsleden van deze Dienst nemen als dusdanig ook geen deel aan de beraadslaging. De Kamer van beroep is aan het RIZIV evenmin enige verantwoording verschuldigd voor haar beslissingen (RvSt 14 februari 2013, nr 222.508, www.raadvst-consetat.be) Hetzelfde geldt voor de Kamer van eerste aanleg.

Daartegenover staat dat het geheel van de bepalingen en uitgangspunten in zake de benoeming, de samenstelling en de bevoegdheid van de Kamer van eerste aanleg en van de Kamer van beroep garant staan voor de onafhankelijkheid van deze Kamers ten aanzien van de partijen in deze zaak en in het bijzonder ook ten aanzien van het RIZIV of haar Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle.

Wat meer bepaald de Kamer van beroep betreft, blijkt dit uit het volgende:

De Kamer van beroep is krachtens de wet samengesteld uit:

- een door de Koning benoemde voorzitter, raadsheer in functie of emeritus, plaatsvervangend of toegevoegd, bij het hof van beroep of arbeidshof, of magistraat van het openbaar ministerie bij deze hoven, als werkend lid,
- twee leden, artsen, met raadgevende stem, benoemd door de Koning uit de kandidaten door de verzekeringsinstellingen voorgedragen op dubbele lijsten, als werkende leden,
- twee leden, met raadgevende stem, benoemd door de Koning uit de kandidaten die op dubbele lijsten worden voorgedragen door de groepen representatieve organisaties/verenigingen van zorgverleners/verzorgingsinstellingen bedoeld in artikel 140, § 1, eerste lid, 3°, 5° tot 21° van de Z I V -wet 1994 als werkende leden. Deze leden hebben slechts zitting voor de zaken welke de groep die hen heeft voorgedragen rechtstreeks aanbelangen (art. 145, § 1 Z I V -Wet 1994)

In de huidige zaak is de Kamer van beroep samengesteld uit een magistraat-voorzitter, twee leden, artsen, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en twee leden, verpleegkundigen, vertegenwoordigers van de representatieve verenigingen van het verpleegkundigen.

De leden van de Kamer van beroep worden, zoals bij wet voorgeschreven, benoemd door de Koning en dit hetzij in hoedanigheid van magistraat, hetzij op basis van een voordracht door verzekeringsinstellingen of representatieve organisaties/verenigingen van zorgverleners of verzorgingsinstellingen (art. 145, § 1 Z I V -Wet 1994)

Zij zetelen in hun persoonlijke naam en leggen de bij decreet van 20 juli 1831 voorgeschreven eed af betreffende de naleving van de wet (art. 145, § 9 van de Z I V -wet 1994, ingevoegd bij wet van 19 maart 2013)

Daarenboven is bij wet bepaald dat hun mandaat onverenigbaar is met dat van lid van het Comité van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (art 145, § 2, tweede lid Z I V -wet 1994).

De duur van het mandaat is bepaald op vier jaar en is hernieuwbaar (art 145, § 2, derde lid Z I V -Wet 1994)

De aldus samengestelde Kamer van beroep beslist tenslotte met volle rechtsmacht en dit ter zake over de door de zorgverlener bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg

Alle voormelde elementen in acht genomen, kan enkel worden besloten dat de onafhankelijke en onpartijdige wijze van beoordeling door de Kamer van beroep ten onrechte in vraag wordt gesteld door de appellante

*
*   *
*

5.2.5. De tenlasteleggingen

5.2.5.1. De eerste tenlastelegging

Aan de appellante wordt ten laste gelegd dat zij verstrekkingen liet aanrekenen aan de ziekteverzekering die niet werden uitgevoerd

De geintimeerde stelt dat G.. aan de appellante een lijst overmaakte met de te verlenen verstrekkingen en dat hij deze, bij gebrek aan opmerkingen van de zijde van de appellante, ook aanrekende als prestaties omdat hij ervan uitging dat zij waren uitgevoerd (cf beroepsconclusie van de geintimeerde voor de Kamer van beroep, blz 7)

De appellante betwist deze werkwijze niet, doch stelt in het algemeen dat zij geen melding heeft gemaakt van niet uitgevoerde verstrekkingen, omdat zij wel degelijk zijn verricht (cf beroepsconclusie van de appellante voor de Kamer van beroep, blz 4)

Het is bijgevolg aan de geintimeerde om aan te tonen dat de aangerekende verstrekkingen die hij aanwijst, in werkelijkheid niet zijn uitgevoerd

Bij grondig nazicht van de verklaringen die ter staving van de inbreuken werden aangewend, blijkt naar het oordeel van de Kamer van beroep dat deze afdoende bewezen zijn, behoudens in het geval van één verzekerde, en dit om de hierna vermelde redenen

5.2.5.1.a) De eerste tenlastelegging wordt vooreerst niet betwist in het geval van één verzekerde, nl J

Ten aanzien van deze verzekerde werd vastgesteld dat verstrekkingen werden aangerekend op een dag waarop de betrokkene met verlof was aan zee.

De verzekeringsinstelling heeft het bedrag teruggevorderd. De partijen zijn het eens dat de onterechte aanrekening verder zonder financieel gevolg is.

5.2.5.1.b) De eerste tenlastelegging blijkt daarnaast in een groot aantal gevallen niet voor betwisting vatbaar te zijn, aangezien zij zowel door de verklaringen van de verzekerde, als door die van de appellante of haar collega's blijkt te zijn gestaafd.

In de bedoelde gevallen, die hierna met naam van de verzekerde worden aangeduid, vermeldt de verzekerde telkens dat hij/zij niet of slechts op bepaalde dagen van de week werd gewassen, terwijl de zorgverleners (de appellante, G. of een collega) dit niet tegenspreken nu zij het voor het overige enkel hebben over een zgn. klein toilet. Daarmee wordt verwezen naar het wassen van de voeten en/of de rug, of het wassen van een bepaald deel van het lichaam (intiem toilet).

Het is echter duidelijk dat het wassen van een deel van het lichaam in voorkomend geval niet volstaat voor de aanrekening van een toilet. De omschrijving in artikel 8, § 6, 8° van de nomenclatuur, waarin met name is bepaald dat het toilet "alle verpleegkundige verzorging met betrekking tot het geheel van de hygiëne, preventie inbegrepen" omvat, toont voldoende aan dat het om het volledige lichaam moet gaan.

De onterechte aanrekening van de toiletten staat voor de dagen, waarvoor er enkel wordt verwezen naar het toedienen van een zgn. klein toilet, dan ook vast.

Dit is het geval voor de inbreuken vastgesteld ten aanzien van de aanrekening van verstrekkingen op naam van volgende verzekerden: K., L..., M., N. en O.

In deze gevallen is het ook duidelijk dat het tijdsverloop in deze zaak geen reden is om te besluiten dat de bewijsvoering of de rechten van verdediging in het gedrang zouden komen. De verklaringen die de verzekerden en de appellante destijds hebben afgelegd en tot op heden gehandhaafd blijven, zijn voldoende duidelijk en nopen niet tot verder onderzoek.

5.2.5.1.c) Ook ten aanzien van de inbreuk afgeleid uit de verstrekkingen aangerekend op naam van verzekerde P., is er geen reden tot twijfel.

Zijn verklaring dat hij enkel twee maal per week werd gewassen, werd immers formeel bevestigd door de appellante zelf.

G. verklaart weliswaar dat hij "veronderstelt" dat de verzekerde dagelijks werd gewassen omdat dit door de huisarts was gevraagd. Dergelijke

veronderstelling is echter geen reden om te moeten twijfelen aan de verklaringen van de appellante die na confrontatie met de verklaring van P zeer duidelijk antwoordt "zijn verklaring klopt".

Gelet op deze duidelijke verklaringen, is verder onderzoek niet aan de orde. Er is evenmin een reden om aan te nemen dat het tijdsverloop in deze zaak kan raken aan de rechten van verdediging

5.2.5.1.d) Ten aanzien van de verstrekkingen die werden aangerekend op naam van de verzekerde Q . blijkt de inbreuk naar het oordeel van de Kamer van beroep daarentegen niet afdoende te zijn bewezen.

In dit geval is het onduidelijk of en in welke mate de aangerekende prestaties zijn verstrekt wegens een heupoperatie. Met dit gegeven blijkt Q niet te zijn geconfronteerd De geintimeerde stelt dat een verzekeringsinstelling niet kan bevestigen dat de verzekerde werd gehospitaliseerd voor dergelijke operatie, doch dat dit summiere antwoord de nodige zekerheid kan bieden dienaangaande wordt niet omstandig aangetoond Verder onderzoek dienaangaande kan ingevolge het tijdsverloop in deze zaak ook niet mogelijk worden geacht

Ten aanzien van verzekerde Q kan de inbreuk bijgevolg niet als bewezen worden beschouwd De waarde van de bedoelde verstrekkingen bedraagt € 3 + € 4,31 of in totaal € 7,31

5.2.5.1.e) Op grond van de voormelde overwegingen besluit de Kamer van beroep dat de geintimeerde terecht tot de vaststelling is gekomen dat de appellante bij 7 verzekerden ten onrechte 536 verstrekkingen liet aanrekenen aan de ziekteverzekering, welke niet zijn uitgevoerd

De appellante betwist in dit verband niet dat zij ten aanzien van deze prestaties heeft nagelaten om op de werklijsten te vermelden dat de verstrekkingen niet werden geleverd

Gelet op het aantal overtredingen, wordt zij als werknemer terecht aansprakelijk geacht voor deze fouten Het betreft immers minstens lichte fouten die eerder gewoonlijk dan toevallig voorkomen.

De eerste tenlastelegging is daarentegen niet bewezen in zoverre het verzekerde Q betreft, op wiens naam twee betwiste verstrekkingen zijn aangerekend voor een bedrag van € 7,31

Het bedrag van de terugvordering van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen (voor in totaal € 2 109,32) dient in overeenstemmende zin te worden verminderd met het bedrag van € 7,31 Het terug te betalen bedrag bedraagt · € 2 102,01

*
*   *

5.2.5.2. De tweede tenlastelegging

5.2.5.2.a) De tweede tenlastelegging betreft de aanrekening van een forfaitair honorarium, terwijl er niet werd voldaan aan de vereiste graad van fysieke afhankelijkheid (de zgn Katzschaal)

5.2.5.2.b) De appellante betwist deze tenlastelegging vooreerst in het algemeen omdat het niet redelijk is om de afhankelijkheidsgraad twee jaar na datum opnieuw te evalueren

Zij wijst er op dat de evaluatie persoonsgebonden is, dat met wisselingen in de gezondheidstoestand rekening te houden is, dat de betrokken inspecteur over te weinig achtergrondinformatie beschikt, dat het om een gevoelige materie gaat waarover de verzekerde niet steeds open wil communiceren, dat de inschatting door een geneesheer verschilt van een inschatting door een verpleegkundige, dat een controle een momentopname betreft en dat het systeem met subjectiviteit behept is

Deze kritiek op het tijdstip van de controle en op de wijze waarop de inbreuken zijn vastgesteld, kan echter niet volstaan om de tenlastelegging bij voorbaat als ongegrond af te wijzen. Zij is evenmin een reden om het onderzoek bij voorbaat strijdig te achten met elk beginsel van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en objectiviteit

Het bewijs van de ingeroepen inbreuk, nl een overschatting van de afhankelijkheidsgraad van de zorgbehoevenden, dient omwille van het tijdsverloop, de vereiste kennis door derden (getuigen, huisartsen, ...) van alle feitelijke noden en problemen én de mogelijke schroom van de verzekerden bij het afleggen van verklaringen hieromtrent, wel met de nodige omzichtigheid te worden beoordeeld. Dit laatste wordt dan ook in aanmerking genomen bij de beoordeling van de betwisting over de bewijselementen die door de geïntimeerde zijn aangehaald

5.2.5.2.c) De appellante stelt bovendien dat de inbreuk enkel ten laste van de verzekeringsinstelling kan worden gelegd

Ook dit algemeen verweer kan niet worden bijgetreden. De controlebevoegdheid van de adviserend geneesheer van de verzekeringsinstelling doet immers op geen enkele wijze afbreuk aan de verantwoordelijkheid van de zorgverlener voor een correcte toepassing van de nomenclatuur.

5.2.5.2.d) Aan de appellante werd concreet ten laste gelegd dat zij ten aanzien van verzekerde H en I.. 163 maal forfait A liet aanrekenen, in plaats van toiletten

In de uiteenzetting van de argumenten opgenomen in de synthesenota en in de conclusies voor de geïntimeerde, wordt vermeld dat G de Katzschalen heeft opgesteld en ondertekend. Daarbij werden de rubrieken volgens de

geintimeerde overschat, met als gevolg dat ten onrechte forfait A werd aangerekend

De inbreuken worden volgens de geintimeerde ten laste gelegd van de appellante en dit "gezien de lastgeving en het bestaan van interne documenten"

* Overeenkomstig artikel 1998 Burgerlijk Wetboek is de lastgever gehouden de verbintenissen na te komen, die de lasthebber overeenkomstig de hem verleende macht heeft aangegaan

De fouten of nalatigheden van de lasthebber binden de lastgever wanneer zij worden begaan binnen de perken van de lastgeving (cf Cass. 12 februari 2013, AR P.12 0685 N, www.juridat.be)

De appellante betwist niet dat G binnen zijn mandaat heeft gehandeld, noch dat zij als lastgever is opgetreden voor wat de inschatting van de Katz-schaal betreft

Bijgevolg kan de appellante in beginsel als lastgever worden aangesproken voor de fouten die binnen de perken van de lastgeving zijn begaan

* Zoals door de appellante wordt ingeroepen, dient ter zake ook rekening te worden gehouden met het feit dat zij als werknemer heeft gehandeld

Ingevolge de dwingende bepaling van artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet wordt de aansprakelijkheid van de werknemer beperkt. Deze beperking dient in acht te worden genomen bij de beoordeling van de aansprakelijkheid van de appellante als lastgever (cf voor wat de beperking van het aansprakelijkheidsvermoeden van artikel 1384, vierde lid Burgerlijk Wetboek door artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet betreft Cass. 25 januari 1993, besproken in VANDENPOEL, I, VAN EECKHOUTTE, A, HEYNDRICKX, S, DE MAESENEIRE, G DE KEZEL, E., "Rechten en plichten van de partijen – Aansprakelijkheid van de werknemer – Aansprakelijkheid van de werkgever", *TPR* 2014, afl. 1, blz. 214, nr. 131).

Het is dan ook de vraag of de fout die betreffende de toepassing van de Katz-schaal wordt ingeroepen, kan worden beschouwd als een fout in de zin van artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet

De geintimeerde stelt dat het om een herhaaldelijke lichte fout gaat in de zin van dit artikel omdat de appellante goed op de hoogte was van de toestand van de bedoeld verzekerden en dat zij G .. hierover diende in te lichten

Een en ander volstaat naar het oordeel van de Kamer van beroep echter niet om te besluiten dat de ingeroepen fout beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet

De Kamer van beroep stelt vast dat de discussie over de vraag of de bedoelde verzekerden beantwoordden aan de voorwaarden voor de aanrekening van het forfait A, in wezen betrekking heeft op een verschillende inschatting van de verplaatsingsmoeilijkheden

De inschatting van de voorwaarden gesteld aan de rubrieken wassen en kleden (telkens minstens 3) staat niet ter discussie

Het probleem betreft de rubrieken verplaatsen · deze werd door G telkens bepaald op een score 3, terwijl de geintimeerde op basis van de verklaringen van de verzekerde en de inschatting door de huisarts besluit tot score 2 en de appellante destijds zelf verklaarde dat zij deze rubriek op 2 zou inschatten voor wat betreft H . en op "soms een 2 en soms een 3" voor wat betreft I

Uit een en ander blijkt dat er over de overschatting van de verplaatsingsmoeilijkheden door G voor wat betreft H weinig twijfel kan bestaan, terwijl dit in het geval van I nader te onderzoeken is aan de hand van het dossier

Verder onderzoek blijkt echter niet bepalend te zijn voor de vraag of de ingeroepen fouten, in het geval zij beide vaststaan, aan de appellante als werknemer kunnen worden toegerekend

De Kamer van beroep is van oordeel dat de geintimeerde niet aantoont dat de voorwaarden daartoe vervuld zijn

Artikel 18 van de arbeidsovereenkomstenwet bepaalt

"Ingeval de werknemer bij de uitvoering van zijn overeenkomst de werkgever of derden schade berokkent, is hij enkel aansprakelijk voor zijn bedrog en zijn zware schuld

Voor lichte schuld is hij enkel aansprakelijk als die bij hem eerder gewoonlijk dan toevallig voorkomt"

De geintimeerde toont aan de hand van de ingeroepen inbreuk niet aan dat aan de appellante bedrog of zware schuld ten laste kan worden gelegd.

Het blijkt evenmin te gaan om een lichte fout die eerder gewoonlijk dan toevallig voorkomt

De verzekerden waarvan sprake, hebben te kampen met verplaatsingsmoeilijkheden. Het verschil in inschatting van deze moeilijkheden betreft hoogstens één punt en dat deze overschatting eerder gewoonlijk dan toevallig zou voorkomen, blijkt hoe dan ook niet Deze relatief beperkte verschillen blijken hoogstens in twee gevallen te zijn ingeroepen

De tweede tenlastelegging kan ten aanzien van de appellante niet worden weerhouden

De terugvordering van de geintimeerde dient te worden afgewezen als ongegrond voor zover zij gesteund is op deze tweede tenlastelegging.

*
*   *

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006,

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement,

Recht doende op tegenspraak

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond

Bevestigt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 15 april 2015 voor zover de eerste tenlastelegging als bewezen werd weerhouden, behalve wat betreft de prestaties aangerekend op naam van Q ..

Hervormt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 15 april 2015 voor zover in het kader van de eerste tenlastelegging inbreuken werden weerhouden betreffende de aanrekening van prestaties op naam van de verzekerde Q.

Opnieuw wijzende, stelt vast dat de eerste tenlastelegging niet werd bewezen voor zover zij betrekking heeft op de aanrekening van prestaties op naam van verzekerde Q.. .

Hervormt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 15 april 2015 voor zover de tweede tenlastelegging als bewezen werd weerhouden

Opnieuw wijzend, stelt vast dat de tweede tenlastelegging ten aanzien A . niet kan worden weerhouden.

Hervormt de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 15 april 2015 voor zover A werd veroordeeld tot de terugbetaling van een totaal bedrag van € 3 738,25

Opnieuw wijzend

Veroordeelt A tot de terugbetaling van een bedrag van
€ 2.102,01

Stelt vast dat de beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 15 april 2015 niet wordt betwist voor zover er geen administratieve geldboete werd opgelegd

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 6 april 2016 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door.

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, Voorzitter van de Kamer van beroep,

- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS

De Kamer van beroep de kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, en dokter Vera DE GROOF en dokter Rafael VANSTECHELMAN, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, alsmede mevr. Mimount EL ABBOUDI en de heer Freddy RAYMACKERS, vertegenwoordigers van de representatieve verenigingen van het verpleegkundigen, de leden-geneesheren en leden-verpleegkundigen hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep